

[Korsgaard.]

min Opfattelse bliver noget, der er rigtigt, ikke urigtigt, fordi en Mand, man ofte staar i politisk Modsætning til, siger, det er rigtigt. Men Realiteten i Ministerens Udtalelser vender sig nu altsaa ogsaa mod det konservative Folkeparti, og da navnlig hvor den højtærede Minister taler om — det er vist ikke akkurat de Ord, Ministeren brugte, men i alt Fald Meningen — den paradoksale Idé, at der overhovedet skulde være nogen Mulighed for, at Staten skulde kunne skaffe Midler til en Nedsættelse, ikke af Amtsskatterne, som der staar i Fortrykket, det er vel sagtens en Fortalelse, men væsentligst af de kommunale Ejendomsskatter, saavel de amtskommunale som de sognekommunale. Denne Bemærkning vender sig ganske aabenbart mod det Lovforslag, som er vedtaget i Landstinget med de Konservatives og Venstres Stemmer. Jeg maa altsaa hævde, at naar den højtærede Minister paa dette Punkt udtaler sig, som han gør, bliver dette ogsaa til en meget skarp — om jeg saa maa kalde det — Irettesættelse overfor de Konservative, og det er for saa vidt denne Udtalelse, som i særlig Grad giver Anledning til, at jeg tager Ordet.

Førend jeg gaar over til at tale om Kronens Stilling, vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger om Valutaordningen, for den er jo, tror jeg nok, man har Lov at sige, ganske overordentlig uklar. Man har faaet den Fremstilling, at Venstre gennem det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Valutaudvalget har stillet det Forslag, at man paa den ene Side skulde have fri Handel med Valuta, men paa den anden Side skulde bevare Valutaordningens Hensigter, i hvert Fald for saa vidt det drejede sig om at formindske Importen i meget betydelig Grad. Jeg maa sige, at undertiden kan det være ens Forstand, der svigter, det kan hælde for enhver, og de, der vil erkende det, plejer sjældent at være dummere end de, der ler. Men altsaa, det kan jo være min Forstand, der svigter, det maa den gøre, for hvis den ikke gør det, saa er det den rene Meningsløshed, hvad der ligger i dette Program, paa den ene Side at give fri Handel og paa den anden Side alligevel at ville begrænse Importen og for saa vidt altsaa begrænse det, hvortil man maa anvende Valutaen. Hvorfor i Himlens Navn skulde man give en høj Pris for Valuta, naar der ikke er noget, man kan bruge den til. Nej, jeg tror, man maa have Lov til at sige, at det nærmer sig dog vist — jeg kunde fristes til at bruge et meget stærkere Ord — det rent meningsløse. Men lad mig nu blive ved det.

Jeg tror ikke, der er Gnist af Forstand skabt i den Tanke, og jeg udbeder mig i hvert Fald gerne en Forklaring i det Haab, at den, der tager Ordet, ikke vil anse mig for dummere end, at hvis der virkelig er en fornuftig Forklaring paa Problemet, vil ogsaa min Hjerne kunne tilegne sig det.

Jeg tror nu ingen fornuftig Forklaring der er, og derfor er det for mig fuldkommen forvirrende, at Standpunkter af den Art fremsættes, eventuelt vist endogsaa i høj Grad diskuteres i Valutaudvalget, og naar sligt sker, forstaar jeg meget vel, at man nok kan faa Tiden til at gaa i Valutaudvalget, for saa kan der blive meget andet at diskutere.

Jeg har allerede nævnt i mine indledende Bemærkninger, at en af de Ting, man tilstræbte, var, at Luksusvarer skulde komme ind i meget ringere Grad end nu. Gør de det? Ja, jeg ved ikke, om nogen kan svare derpaa; er der nogen, der kan, udbedes Svar gerne. Jeg maa ogsaa antage — ogsaa her bygger jeg til en vis Grad paa Udtalelser, fremsat af den højtærede Statsminister —, at det var Meningen med den Situation, som skabtes gennem Valutaloven, at lette Forholdene i mange Tilfælde for de Erhverv, som ellers laa i haard Konkurrence og maaske urimelig Konkurrence med Udlandet. Benyttes Valutaloven paa den Maade? Jeg har afgjort ikke Indtryk deraf. I det hele taget forekommer det mig, at det er meget uklart, hvordan man egentlig vil anvende Loven. Her vilde det være naturligt at henvende Spørgsmaalet til den højtærede Handelsminister. Nu er han jo ikke til Stede, og jeg har en lumsk Anelse om, at denne Debat bliver ikke saa forfærdelig lang, det faar vi nu senere at se. Men det kunde saa netop i særlig Grad være ønskeligt, at den højtærede Handelsminister havde været til Stede. Det er jo noksom bekendt, at den højtærede Handelsminister paatager sig Ansvar for, at man vedtager den ene Lov efter den anden Naa, det glæder mig, at den højtærede Handelsminister nu er kommet til Stede, saa slaar man saa meget friere, det er altid kedeligt at slaa paa en, der ikke er til Stede. Altsaa, den højtærede Handelsminister mangler ikke noget i Retning af at turde paatage sig et Ansvar, naar han faar Rigsdagen til at vedtage endogsaa overordentlig betydningsfulde Love. Men naar de saa er vedtaget og skal føres ud i Livet, saa har vi ikke blot et, men ikke saa faa Eksempler paa, at saa er den højtærede Ministers Ansvar borte. Dette er et Forhold, som jeg ikke tror, det bliver saa helt nemt at faa Folk